

KỂ LẠI CÂU CHUYỆN ĐÁNG NHỚ CỦA BẢN THÂN

1. Lập dàn ý kể lại câu chuyện đáng nhớ của bản thân

a. Mở bài

- Giới thiệu một câu chuyện đáng nhớ: thời ấu thơ, ở quê ngoại đã có một kỉ niệm đáng nhớ với ông bà.

- Ấn tượng về câu chuyện đó: đó là một bài học về sự trung thực, không thể quên.

b. Thân bài

- *Giới thiệu về hoàn cảnh xảy ra câu chuyện*

+ Nhân dịp nghỉ hè, bố mẹ cho em về quê ngoại thăm ông bà:

- Quê ngoại rất đẹp: cánh đồng lúa, đàn cò trắng, trâu mẹ và nghé con.
- Ông bà ngoại đã già, tóc bạc phơ nhưng vẫn rất nhanh nhẹn: chăm đàn gà, trồng luống rau, yêu thương cháu nhưng cũng rất nghiêm khắc.
- Có đồng anh chị em họ hàng và trẻ con trong làng chơi cùng: thả diều, bắt dế, chơi ô ăn quan.

⇒ Cảm nghĩ: về quê rất vui vì có nhiều trò chơi mới lạ, được nghe ông bà kể chuyện lịch sử, chuyện đồng áng, chăn nuôi.

- *Thuật lại câu chuyện đáng nhớ*

+ Kể lại tình huống, hoàn cảnh xảy ra câu chuyện: vào một buổi trưa

+ Diễn biến của câu chuyện

+ Câu chuyện kết thúc: ông bà tha lỗi, răn dạy về cái hại của việc nói dối, cần có sự trung thực trong cuộc sống.

+ Nêu suy nghĩ và cảm nhận của bản thân qua câu chuyện: cảm thấy hối hận, tự hứa sẽ luôn trung thực, không khiến người thân thất vọng.

c. Kết bài

- Câu chuyện là một kỉ niệm thế nào: đáng nhớ, bản thân có một bài học quý.

- Bản thân cảm thấy thêm kính trọng, yêu thương ông bà.

2. Em hãy viết đoạn văn ngắn kể lại câu chuyện đáng nhớ của bản thân

Ai cũng đầy ắp những kỉ niệm của một thời thơ ấu. Đặc biệt, những buổi đầu cắp sách đến trường, được gặp gỡ và làm quen với biết bao thầy cô, bạn bè sẽ luôn là những kỉ niệm mãi mãi không bao giờ quên. Có một lần trong một bài kiểm tra toán, em không làm được bài. Em ngồi loay hoay gần như cả buổi để giải. Hà thấy vậy liền viết viết ra một tờ nháp. Sau đó, bạn vo vo lại rồi nhẹ nhàng đưa cho em. Em cảm thấy rất vui khi được bạn giúp đỡ nhưng đồng thời cũng thấy bứt rứt trong lòng. Rồi em cầm tờ giấy đã vo nhét vào học bàn. Em chợt nhớ lời cô giáo dạy: “Thất bại là mẹ thành công”. Em không muốn bản thân mình cứ mãi yếu kém môn toán. Hà cũng thúc giục em giờ tờ giấy ra chép. Nhưng bản thân em kiên quyết từ chối và tiếp tục ngồi suy nghĩ cách làm. Khi chỉ còn khoảng năm phút thì hết giờ làm bài, tự dưng những lời cô giáo giảng như hiện về trong tâm trí em. Một hồi viết nháp các công thức đã học, em chợt phát hiện ra mình đã bỏ quên mất một phép tính. Em vội vàng sửa lại bài làm. Khi trống báo hiệu kết thúc giờ kiểm tra cũng là lúc em hoàn thành bài thi. Cô giáo trả bài kiểm tra và em được điểm 8 – một kết quả xứng đáng với sự nỗ lực của bản thân, Hà cũng rất vui khi thấy em đã học khá hơn trước. Đến bây giờ mỗi khi nhắc lại, tôi lại thấy hân hoan trong lòng.

3. Kể lại câu chuyện đáng nhớ của bản thân - Bài tham khảo số 1

Trong cuộc đời của mỗi người sẽ có vô vàn kỉ niệm có thể là vui hoặc buồn, có thể là hạnh phúc hoặc đau khổ, cũng có cả ngàn vạn khuôn mặt chúng ta sẽ bắt gặp dù ẩn tượng hay nhạt nhòa. Thế nhưng với tôi câu chuyện về người thầy người mẹ vĩ đại vẫn còn như đang sống trong trái tim mình. Và tôi tin rằng đó sẽ là những kỉ niệm đến suốt cuộc đời tôi vẫn không thể nào quên được.

Năm tôi học lớp 5 vì một biến cố gia đình mà tôi chuyển hẳn về quê sống với ngoại để mẹ đi làm ăn xa. Phải chuyển từ một môi trường vốn đã quen thầy quen bạn để đến với một nơi vừa xa lạ vừa lạ lẫm với tôi là một điều vô cùng khó khăn. Cộng với những xáo trộn trong gia đình khiến bản thân tôi trở nên khép kín lì lợm và đôi khi hiếu thắng.

Tôi về học trường tiểu học ở quê ngoại và đây cũng là khởi nguồn cho những kỉ niệm mang theo suốt cả cuộc đời. Tôi được phân vào lớp cô Lan, giáo viên dạy Ngữ văn. Cô Lan là một người phụ nữ cao gầy mảnh khảnh, tóc dài đến ngang lưng. Cái mái tóc mà chúng tôi đến giờ vẫn còn nhớ mái tóc huyền thoại đẹp đến lạ lùng.

Hôm ấy tôi được cô dẫn vào lớp giới thiệu với các bạn “ Cô xin giới thiệu thành viên mới bạn Nga mới chuyển từ thành phố về. Sau này bạn sẽ về đây học cùng mọi người. Cô hi vọng các em sẽ giúp đỡ bạn”. Nói rồi cô xếp tôi ngồi ở bàn thứ 3 từ trên xuống dãy trong cùng.

Vốn bản tính ngang ngạnh lại phải bắt đầu một môi trường mới tính tôi có đôi chút xa cách với bạn học. Tôi chẳng nói chuyện với ai cũng chẳng tiếp xúc với ai mỗi giờ ra chơi tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống bàn hoặc lẳng lặng ngắm các bạn chơi ngoài sân.

Mấy lần cô Lan để ý cô đều xuống hỏi han tôi xem có phải vì chưa thích ứng được hay có khúc mắc gì. Tôi chỉ đáp hờ “ Không sao ạ! Em không thích chơi!”.

Cô xoa đầu tôi và bảo “Ngoan nào, chơi với các bạn con sẽ thấy đỡ buồn hơn”, hay “Có gì con cứ nói với cô nhé, cô sẽ giúp con giải tỏa”. Ở trong tâm trí đứa trẻ như tôi làm gì có nhiều tâm sự đến thế cũng chẳng hiểu phải chia sẻ thế nào. Tôi vẫn học tập vẫn đến trường bình

thường. Tôi không có cảm xúc gì đặc biệt với cô chỉ nhớ rằng chữ cô rất đẹp và giọng cô cực kì ấm áp.

Rồi một hôm, cũng như bao buổi lên lớp khác cô đang giảng bài. Còn tôi thì mãi miết với suy nghĩ của chính mình. Tôi nhớ đến kỉ niệm cái ngày gia đình tôi chưa đến mức như bây giờ bố mẹ tôi còn đưa tôi đi công viên, đi đâu quay ăn những món đồ ăn đầy hấp dẫn. Tâm trí tôi đang phiêu lãng ở một nơi thật xa. Bỗng có tiếng bạn gọi mình “Nga cô gọi bạn trả lời kia”. Tôi áp úng đứng dậy mà chẳng hiểu cô đang hỏi mình điều gì. Tôi đứng im như trời trồng mặt cúi gằm xuống bàn. Cô Lan chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở “Nga từ giờ chú ý bài giảng nhé con!” Rồi cho tôi ngồi xuống. Sau buổi hôm ấy tôi bắt đầu thấy xấu hổ với bạn bè. Và cũng không còn lơ đãng nữa.

Hôm nay đầu tuần như thường lệ chúng tôi sẽ có một tiết ngữ văn. Cô Lan vào lớp giảng bài về tình yêu thương gia đình. Cô giảng bài say sưa về thiên chức làm mẹ tuyệt vời thế nào. Cô đặt câu hỏi cho cả lớp hãy tìm một câu ca dao nói về thiên chức làm mẹ. Cái này đơn giản quá tôi đã từng nghe bà ngoại nói rồi. Tôi giơ tay thật nhanh và như ý mình cô Lan gọi tôi đứng dậy trả lời. Không chút ngần ngại tôi đọc to rõ ràng : “Đàn bà mà chẳng có con/ Khác gì hoa nở trên non một mình”. Tôi thật đặc ý dưới con mắt trầm trồ của các bạn còn cô Lan tôi thấy cô có gì đó thoáng buồn. Nhưng chỉ là suy đoán mà thôi. Cô cho tôi ngồi xuống và khen tôi rất chịu khó sưu tầm ca dao tục ngữ.

Từ hôm ấy tôi như tìm lại được chính mình vui vẻ hơn, hòa đồng hơn. Nhưng cũng từ hôm ấy tôi thấy tiết ngữ văn của cô Lan đã được thay thế bằng cô giáo khác. Hóa ra cô Lan bị ốm nên phải nghỉ ngơi nên nhờ cô giáo khác đứng lớp.

Bẵng đi một tuần chúng tôi không còn thấy cô xuất hiện nữa bản tính tò mò khiến tôi muốn lên phòng họp giáo viên để hỏi về cô. Tôi đứng sau cánh cửa nghe câu chuyện của hai cô giáo bên trong mà thấy tội lỗi vô cùng : “Khổ thân cái Lan quá. Xinh đẹp là thế mà chẳng nổi một mụn con. Bao nhiêu năm lấy chồng vẫn đi đi về về mình. Chứa chạy bao nhiêu mà cũng vô ích”.

Chẳng hiểu sao giọt nước mắt trong hốc mắt bỗng nhiên rơi xuống bỗng rát. Hóa ra tôi đã vô cùng khoét sâu thêm nỗi đau của cô bằng sự ngây thơ vô tâm của mình. Tôi hứa với bản thân sẽ phải tìm cơ hội xin lỗi cô.

Một tuần sau cô Lan lại lên lớp như thường. Chỉ khác là giờ tôi nhìn cô luôn rụt rè và tràn đầy xấu hổ. Hôm đó cuối giờ tôi nán ná không chịu về mà chờ cho các bạn về hết. Còn cô cũng đang thu dọn giáo án của mình. Cô nhìn xuống về hỏi: - Nga chưa về à con? – Dạ chưa ạ! Tôi đáp.

Nói rồi tôi đi thẳng lên và nói : “Cô ơi con xin lỗi cô!” – Cô Lan ngạc nhiên hỏi : “Con làm sao thế? Sao con lại xin lỗi cô?”. Tôi như vỡ òa mang câu chuyện mình nghe được kể ra cả sự vô tâm ngây thơ của tôi nữa. Cô Lan mỉm cười xoa tóc tôi “Ngốc ạ, không phải lỗi của con. Con là đứa trẻ vô cùng ngây thơ. Cô có nỗi niềm riêng mấy hôm cô nghỉ là do chồng cô bị ốm nên không đến lớp được...”. Thì ra chồng cô vốn là một chú bị ảnh hưởng của chất độc màu da cam. Nên bao năm nay cô chú vẫn ấp ủ hi vọng có một mụn con nhưng không thành. Câu chuyện của cô khiến tôi day dứt không nguôi đến tận bây giờ khi tôi đã hiểu biết hơn cũng đã rời xa mái trường tiểu học xưa kia, còn cô cũng theo chồng chuyển công tác đến một nơi khác. Thế nhưng mỗi lần có việc đi ngang qua trường cũ tôi lại thấy như nhớ lại những ngày tháng ấy.

Câu chuyện không phải quá đặc sắc nhưng nó là bài học để tôi ghi nhớ một điều rằng dù có như thế nào thì cũng nên suy nghĩ trước khi phát ngôn. Và nên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy ngẫm.

4. Kể lại câu chuyện đáng nhớ của bản thân - Bài tham khảo số 2

Có lẽ trong cuộc đời mỗi con người ai cũng từng nhớ những buổi sáng bị mẹ nhéo tai gọi dậy rồi lau bầu giục khẩn trương thay quần áo để kịp tới trường, nhưng ta lại quên mất ánh mắt tràn đầy yêu thương của mẹ. Dường như ta chưa thể quên cái cảm giác đau đớn trong những trận đòn của cha mỗi khi phạm lỗi, nhưng ta lại không biết trái tim người khi ấy như cũng đang rớm máu... Có lẽ vì cuộc sống bận rộn, hay vì nhiều lý do khác mà những tình cảm yêu thương trong suốt quá trình trưởng thành ấy đã bị lãng quên, mãi cho đến một ngày tình cờ đọc được một bài văn của ai đó, chúng ta mới bất chợt nhớ tới cha mẹ mình...

“Đường kim từ tay mẹ, thành áo trên người con”. Tình yêu của cha mẹ dường như đều xuất phát từ những việc nhỏ nhặt như đường kim mũi chỉ ấy. Bất kể chúng ta đang ở nơi nào, núi cao hay vực thẳm, chân trời góc bể nào, thì tình yêu ấy vẫn luôn chấp cánh cho những ước mơ của chúng ta.

Quá trình trưởng thành của mỗi người không giống nhau, nhưng tình yêu của cha mẹ đều như nhau. Trong những câu chuyện đời thường ấy, tình yêu của cha mẹ đều lớn lao như biển cả. Trong cuốn sách này, những câu chuyện từ trong hồi ức về tình yêu ấm áp của cha mẹ, đó có thể là những lời cảm ơn dành cho họ, cũng có thể là sự tiếc nuối và cả những lời chưa kịp nói... Cái giá cho sự trưởng thành của chúng ta chính là mái tóc mỗi ngày một bạc của cha và nếp nhăn xuất hiện nhiều hơn trên da mặt mẹ. Không phải ai cũng may mắn được nghe những lời an ủi động viên của cha mẹ, hay có cha mẹ ở ngay bên mình. Đừng để sự đền đáp chưa thực hiện được trở thành sự tiếc nuối.

Có rất nhiều thứ sẽ bị nhạt màu theo năm tháng, nhưng tình yêu của cha mẹ lại luôn ấm áp và nồng thắm. Thế nhưng, do bận rộn vì kế sinh nhai, những người làm con có lẽ đã quên mất ánh mắt yêu thương của cha mẹ mình. Xin hãy nhớ rằng, cha mẹ luôn mong mỗi chúng ta trở về bên họ. Hãy bớt chút thời gian để dành cho cha mẹ những lời thăm hỏi, một cái ôm ấm áp hay một món quà nhỏ... Đọc những câu chuyện này, chúng ta như cảm thấy tình yêu của cha mẹ hiện hữu ở khắp nơi, khiến chúng ta luôn ấm lòng. “Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”. Với bổn phận làm con, chúng ta hãy trân trọng và yêu quý những lúc được ở bên cha mẹ và hãy tận dụng cơ hội đó dành cho cha mẹ một sự báo đáp về công ơn và tình yêu của họ.

Cầu chúc cho nhân loại luôn nhận thấy rằng tình yêu của cha mẹ là tài sản vô giá nhất. Hãy vui sướng khi còn có cha mẹ trên đời, hãy nói với cha mẹ một lời chân thành: Con yêu người.

Hãy trân trọng những gì bạn có, đừng để khi mất mới hiểu rằng nó đáng quý.